

Hoofdstuk XLIX

Christus' Vernedering en Verhooging

Verzen 1 tot 7

- 1. Hoort naar mij, gij eilanden, en luistert toe, gij volken van verre. De HEERE heeft mij geroepen van den moederschoot af, van mijn moeders ingewand af heeft Hij mijnen naam gemeld,**
- 2. en Hij heeft mijnen mond gemaakt als een scherp zwaard, onder de schaduw zijner hand heeft Hij mij bedekt; en Hij heeft mij tot eenen zuiveren pijl gesteld, in zijnen pijlkoker heeft Hij mij verborgen;**
- 3. en Hij heeft tot mij gezegd: Gij zijt mijn knecht, Israël door welken Ik verheerlijkt zal worden.**
- 4. Doch ik zeide: Ik heb te vergeefs gearbeid, ik heb mijne kracht onnuttelijk en ijdelijk besteed: gewisselijk, mijn recht is bij den HEERE, en mijn werkloon is bij mijnen God.**
- 5. En nu zegt de HEERE, die mij Zich van den moederschoot af tot eenen knecht geformeerd heeft, dat ik Jakob tot Hem wederbrengen zoude; maar Israël zal Zich niet verzamelen laten; nochtans zal ik verheerlijkt worden in de oogen des HEEREN, en mijn God zal mijne sterkte zijn.**
- 6. Voorts zeide Hij: het is te gering dat gij Mij een knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen Jakobs en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb u ook gegeven ten licht der heidenen, om mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde.**
- 7. Alzoo zegt de HEERE, de Verlosser Israëls, zijn Heilige, tot de verachte ziel, tot dien aan welken het volk eenen gruwel heeft, tot den knecht dergenen die heerschen: Koningen zullen het zien en opstaan, ook Vorsten, en zij zullen zich voor u buigen, om des HEEREN wil die getrouw is, des Heiligen Israëls die u verkoren heeft.**

Deze woorden zijn eene nadere verklaring van de uitspraak van den Messias in vers 16: De Heere HEERE en Zijn Geest heeft Mij gezonden. De profeet gaat van nu af aan in toenemende mate over Christus en Zijn werk spreken. Van Cyrus spreekt hij voortaan niet meer en ook wijst hij niet meer op de macht van Jehova om de toekomstige dingen onfeilbaar te voorspellen, noch fulmineert hij van nu af met vlijmenden spot tegen de afgoden der volken. Christus in Zijne vernedering en verhooging schijnen derwijs beslag op zijne ziel te leggen, dat hij al het andere uit het oog verliest. Zeker, ook vroeger wees hij reeds gedurig op Christus als den knecht des Heeren, 41:8-10; 42:1-9, 18-22; 43:10; 44:1-5, 21-28; 45:4; 48:16-22, doch hij gaat van nu af aan veel meer over Hem uitweiden en inzonderheid toont hij van nu af aan, dat de knecht des Heeren van Israël verworpen wordt en door de vernedering en het lijden tot de heerlijkheid geraakt.

Uit het bovenstaande kan men reeds merken, dat wij door dezen Knecht niemand anders verstaan dan Christus Jezus. De eenigste moeilijkheid bij deze verklaring ligt in vers 2, waar geschreven slaat: Gij zijt Mijn Knecht, Israël. De meest algemeene beschouwing onzer dagen, die van bijna alle critici, die door den knecht Israël verstaat, beroept zich voornamelijk op deze plaats; doch in vers 5 wordt de knecht klaarlijk van Israël onderscheiden en welbezien eveneens in verzen 6 en 7. Scofield geeft in zijn Bijbeluitgave een voetnootje, dat hier al de schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheid oplost. Hij schrijft: „The Lord Jesus and the believing remnant of Israel are here joined. What is said is true of both.” Christus is eerst ten volle Israël, d. i. de overwinnaar Gods, de sterke Held, Die al de machten des duivels en der hel overwint. Het is hier dus evenals in de vorige hoofdstukken met Cyrus, die een gezalfde des Heeren was, terwijl Christus de Gezalfde zijnde, in het nauwste verband met Hem genomen kon worden, zoodat bijgevolg in meerdere of mindere mate van beide gold al wat gezegd werd van een hunner. Zoo zien wij alhier in het eerste vers al aanstonds, dat wat daar van de roeping van den buik af gezegd wordt gelijkelijk op Sara's en Maria's wonderdadige ontvangenis kan worden thuis gebracht. En ook geldt ten volle van het wormpje Jakobs, dat God het beveiligd heeft onder de schaduw Zijner hand. Daarom was het, dat de volken tezamen al de wentelende eeuwen door dit wormpje nimmer hebben kunnen dood trappen. Wat echter gezegd wordt van den mond des knechts past veel beter van den mond des Heeren, vgl. Openb. 1:16; 2:16; 19:15,21. Het volgend beeld van de zuivere, d. i. geslepen, gespitse pijl, neme men eveneens als teeken Zijner onweerstaanbare en doeltreffende macht ten dage Zijns strijds tegen Zijne vijanden. Men kan de profeten wel pijlen noemen vanwege de macht der woorden Gods, doch Hij is de zuivere pijl. Voor Zijne vleeschwording was Hij in den schoot des Vaders, in Zijn pijlkoker verborgen. De held Gods was derhalve wel toegerust ten strijde. Bovendien behoefde Hij geenszins doelloos te werken, dewijl de Vader door Hem verheerlijkt wilde worden, vgl. Joh. 17: 1,4.

Wat den vorm dezer verzen betreft hebben we hier eigenlijk eene samenspraak. Nadat de Vader Zijn oogmerk heeft bekend gemaakt, om namelijk door Zijn Knecht verheerlijkt te worden, antwoordt Deze daarop, dat men Hem ten opzichte van Zijne zending vergeefs heeft laten zwoegen en dat Hij Zijn kracht nutteloos heeft moeten verspillen en versnipperen. Van uit menschelijk oogpunt en voor Zijn menschelijk gevoel was dit in de dagen Zijner vernedering alleszins het geval. Hij is immers gekomen tot het Zijne en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Hij weende en weeklaagde luidkeels over de hardnekkigheid van Jeruzalem dat zich niet onder Zijne beschermende vleugelen bijeen wilde laten vergaderen en toen men Hem als een boosdoener gevangen nam, vluchtten zelfs al Zijne discipelen. Eén ding stond echter wis en zeker bij Hem: Zijn recht was bij den Heere en Zijn werkloon bij Zijn God. Door recht versta men hier de rechtszaak, waarbij de Vader het recht Zijns Zoons zal wreken op Zijne belagers en verwerpers. Daarop ziende heeft Christus, als Hij gescholden werd, niet wedergescholden en als Hij leed niet bedreigd maar het overgegeven aan Hem, Die rechtvaardiglijk oordeelt. Zijn arbeidsloon ziet op het loon, dat de Vader Hem gaf op den arbeid Zijner ziel, Philipp. 2:9.

Voorts neemt de Vader weder het woord en zegt, dat Christus' zending niet in werkelijkheid eene mislukking was, maar dat integendeel het voorgestelde doel ten volle door Hem zal bereikt worden. Heeft Hij den Vader verheerlijkt, de Vader zal Hem verheerlijken naar de begeerte Zijns harten, Joh. 17:1. Christus was gezonden in primairen zin tot en voor Israël. Al Zijne persoonlijke arbeid was alleen voor Israël. De Kanaänese had heel wat moeite, Hem te bewegen om ook hare dochter, die geene Joodsche was, te genezen. Wilde Israël zich nochtans niet door Hem laten wederbrengen, niet laten verzamelen onder Zijne vleugelen, Hij zal desniettemin verheerlijkt worden. Wil men de vervulling zien van dit woord, dan ga men veertig dagen na Zijne opstanding naar den Olijfberg, vanwaar Hij opvoer ten hemel, Israël in het slijk der zonde en als pluimlooze kiekens achterlatende om straks door de Romeinsche arenden overvallen te worden. Doch Hem moest de hemel ontvangen, dezelfde hemel die pas enkele dagen geleden nog het gelaat voor Hem verborg. Voorts geeft de Vader hem de troostvolle verzekering, dat Hij niet bloot Israël zal herstellen, maar dat Hij tot een Licht der Heidenen zal worden en zaligheid zal brengen tot aan de einden der aarde. Treffend juist wordt de verworpen Messias in vers 7 de verachte ziel genoemd, aan Welken het volk (Israël) een gruwel heeft. Israël gruwet nog voor den naam Jezus. Men verfoeit Hem en houdt Hem gedurende heel deze bedeeing voor een eerlooze, een slaaf, een misdadiger. Doch de rollen zullen eens omgekeerd worden. Zelfs de vorsten zullen eens voor Hem nederknielen.

Christus zal eens Israël Herstellen

Verzen 8 tot 13

- 8. Alzoo zegt de HEERE: In den tijd des welbehagens heb Ik u verhoord, en ten dage des heils heb Ik u geholpen; en Ik zal u bewaren, en Ik zal u geven tot een verbond des volks, om het aardrijk op te richten, om de verwoeste erfenissen te doen beërven;**
- 9. om te zeggen tot de gebondenen: Gaat uit, tot degenen die in de duisternis zijn: Komt te voorschijn. Zij zullen op de wegen weiden, en op alle hooge plaatsen zal hunne weide wezen;**
- 10. zij zullen niet hongeren noch dorsten, en de hitte en de zon zal ze niet steken; want hun Ontfermer zal ze leiden, en Hij zal ze aan de springaders der wateren zachtkens leiden;**
- 11. en Ik zal alle mijne bergen tot eenen weg maken, en mijne banen zullen verhoogd zijn.**
- 12. Zie, dezen zullen van verre komen; en zie, die van het Noorden en van het Westen, en genen uit het land Sinim.**
- 13. Juicht, gij hemelen, en verheugt u, gij aarde, en gij bergen, maakt gedreun met gejuich; want de HEERE heeft zijn volk vertroost, en Hij zal Zich over zijne ellendigen ontfermen.**

Deze verzen behelzen eene schoone beschrijving van Israëls volkomen herstel door onzen Heere Jezus Christus. In tegenstelling met de verwerpers van den Knecht, zegt de Vader dat Hij Hem verhoort, helpt en bewaart tegen het woeden der hel. Over de

uitdrukking verbond des volks zie men het aangeteekende op 42:6. Het aardrijk op te richten is hetzelfde als de tijden der wederoprichting aller dingen, waarvan volgens Petrus' woord alle profeten hebben gesproken. De taal is hier ontleend aan een door den vijand verwoest en vertrapt land. Het aardrijk is een land, dat door den duivel en zijne trawanten vertrapt en vertreden is. Tot op den huidigen dag ligt alles nog platgeslagen door de zonde en den overste dezer wereld. Christus zal naar Gods belofte evenwel komen om den duivel voor duizend jaren te binden, de zondaars die Zijn aardrijk verderven, te verdelgen en al het verwoeste te herstellen en te doen beërven. Christus is gekomen, en zal komen, om al de werken des duivels te verbreken. Deze Goël zal niet rusten alvorens Hij een nieuwen hemel en eene nieuwe aarde tot stand gebracht heeft.

En in het nauwst verband met de wederoprichting aller dingen, ja als eerste voorwaarde daartoe, zal Hij het gekluisterd Israël vrijmaken. Ze worden in vers 9 voorgesteld als gevangenen in diepe, donkere onderaardsche kuilen. Hij verbreekt hunne kluisters en doet ze te voorschijn treden in het licht Zijner genade. Plotseling verandert in het midden van het vers het beeld. Zij, die pas zuchtten in duistere holen, worden vergeleken met eene kudde schapen, waarvan de Messias de Herder is. Als de Herder gaat Hij voor Zijne kudde aan en zoekt de heerlijkste weide voor hen op. Geen honger of dorst kwelt hen, noch heete gloed of brandende zon, want hun Herder is zoo rijk van ontferming, dat Hij met het volste recht den naam van Ontfermer kan dragen. Hij denkt aan het zogend moederschaap en aan het teedere lam. Hij kent en kiest den weg en baant het pad door alle struikelblokken weg te ruimen. Met het oog op de zwakken, zieken en zogenden leidt Hij Zijn kudde zachtjes naar de stille, zuivere waterbronnen. Van uit alle windstreken heeft deze Herder Zijne kudde vergaderd, zelfs uit het land van Sinim, waardoor we gevoelig met vele oude en nieuwe verklaarders het land China kunnen verstaan, want ook daar waren twee eeuwen voor Christus reeds Joden. Zoo zal dan Christus toch eens Israël herstellen!

Wanneer dit blijde heilsfeit zal plaatsgrijpen zal de gansche schepping in jubel losbarsten, vers 14. Deze voorstelling is nog iets meer dan dichtelijke beeldspraak. De schepping wordt dan verheerlijkt; haar eeuwenlang gezucht en geweent wordt dan verwisseld in feestgejubel. Naar die vrijheid der kinderen Gods ziet naar Paulus' teekening in Rom. 8:19-23 het schepsel ook met reikhalzend verlangen uit. Men zie ook het aangeteekende op 42:10,11; 44:23. Wanneer we deze troostvolle waarheden geloovig aanvaarden, dan kunnen we te midden van de smarten des levens reeds van blijdschap jubelen.

Zions Ongeloovige Klachte

Verzen 14 tot 17

14. Doch Sion zegt: De HEERE heeft mij verlaten, en de Heere heeft mij vergeten.

15. Kan ook eene vrouw haren zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over den zoon haars schoots? Ofschoon deze vergaten, zoo zal Ik u niet vergeten.

16. Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd, uwe muren zijn steeds vóór Mij.

17. Uwe zonen zullen zich haasten, maar uwe verstoorders en uwe verwoesters zullen van u uitgaan.

In scherpe tegenstelling met den jubeltoon der gansche schepping staat hier de weemoedige klacht van Zion. Men stelle zich Zion hier voor als nog in ballingschap verkeerende, want Zion is zooals een ieder Schriftlezer weet het staande beeld voor Israël. Als nu het gevangen volk die blijde boodschap zijner verlossing gepredikt wordt, dan gelooft het die prediking niet, maar klaagt aandoenlijk, dat Jehova hen verlaten en vergeten heeft. Reeds voor vele eeuwen is dit inderdaad de bange klacht van vele orthodoxe Joden geweest. Indien dit waar was, dan zou dit vreeselijk zijn voor Israël en voor ons, meer nog, zelfs voor alle volken en de gansche schepping. Israëls zonden hebben het ook duizendwerf verdiend, dat God Zijn volk verstooten zou; maar, Gode zij dank, Christus is voor Israël verlaten geweest, zoodat Israël niet voor eeuwig verlaten kan worden.

Luister, welk vertroostend antwoord de Heere aan Zion geeft! Hij doet dit in den vorm van een vraag uit het rijke leven gegrepen. Kan ook eene vrouw haren zuigeling vergeten? Dit doet eene moeder niet licht. Zelfs eene berin en tijgerin zorgen teederlijk voor hunne jongen. Toch zijn er soms ontaarde moeders, die hunne kinderen verlaten, vergeten en zelfs vermoorden. Men denke slechts aan het verdrinken der meisjes in China, aan het voeden der kleinen aan de krokodillen in India in vroegere jaren, aan het werpen der kleinen onder de raderen van den Juggernaut, aan het opofferen der kinderen aan den vuurgod Moloch, aan het te vondeling leggen der pasgeborenen en aan de vele echtscheidingen in onze dagen, waarbij ook maar al te vaak in vervulling treedt het woord der Schrift: Zonder natuurlijke liefde. Dit laatste wordt zelfs bij den dag meer een teeken des tijds. Doch hoezeer de natuurlijke liefde ook moge verminderen, zoodat de mogelijkheid, die de Heere hier toegeeft, dat de moeders hunne kinderen vergeten, steeds meer bange werkelijkheid wordt, Jehova zal Zion niet vergeten. Zijne liefde verkoelt niet met de tijden.

Hij kan Israël niet vergeten, want ziet Hij heeft hen in de beide handpalmen gegraveerd. Dit is een beeld ontleend aan de toenmalige gewoonte van het tatoeëren, wel in de wet verboden, doch voor beeldspraak dienst doende, gelijk ook Paulus meermalen zijne beelden ontleende aan heidensche spelen en gewoonten. God moet, dus wil dit beeld zeggen, Israël wel in blijvende gedachtenis houden, want welke hand Hij ook opheft, Hij ziet daar den naam van Zijn volk. Uwe muren zijn steeds voor Mij. Dit woord bewijst, dat men hier aan Israël en niet aan de Kerk heeft te denken, want alleen Israël heeft muren, die in puin liggen. Zijne knechten hebben een welgevallen aan Zions steenen en een medelijden met haar gruis, Ps. 102:15, doch Hijzelf niet minder. Zijne oogen zijn aldoor op Israëls land en steden gericht.

Zions zonen zullen zich weer naar Kanaän haasten, doch hare verstoorders en verwoesters zullen voor altoos verbannen worden. De Heere heeft duidelijk troostwoorden gesproken, doch gelooft Zion en gelooft de Kerk die woorden?

Israëls Groot Geluk der Toekomst

Verzen 18 tot 23

18. Hef uwe oogen op rondom, en zie, alle dezen vergaderen zich: zij komen tot u: Zoo waarachtig als Ik leef, spreekt de HEERE, zekerlijk gij zult u met alle dezen als met een sieraad bekleeden, en gij zult ze u aanbinden gelijk eene bruid;

19. want in uwe woeste en uwe eenzame plaatsen, en uw verstoord land, gewisselijk, nu zult gij benauwd worden van inwoners, en die u verslonden, zullen zich verre van u maken;

20. nog zullen de kinderen, waarvan gij beroofd waart, zeggen voor uwe ooren : De plaats is mij te nauw, wijk voor mij dat ik wonen mag;

21. en gij zult zeggen in uw hart: Wie heeft mij dezen gegeneerd, aangezien ik van kinderen beroofd en eenzaam was? Ik was in de gevangenis gegaan en weggeweken, wie heeft mij dan dezen opgevoed? Zie, ik was alleen overgelaten, waar waren dezen?

22. Alzoo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal mijne hand opheffen tot de heidenen, en tot de volkeren zal Ik mijne banier opsteken; dan zullen zij uwe zonen in de armen brengen, en uwe dochters zullen op den schouder gedragen worden;

23. en Koningen zullen uwe voedsterheeren zijn, en hunne Vorstinnen uwe zoogvrouwen; zij zullen zich voor u buigen met het aangezicht ter aarde, en zij zullen het stof uwer voeten lekken, en gij zult weten dat Ik de HEERE ben, dat ze niet beschaamd zullen worden die Mij verwachten.

Zion wordt hier aangesproken en opgewekt om het oog te slaan op de tot haar stroomende kinderen. Het was van ouds in het Oosten voor een vrouw zeer begeerlijk en eervol een talrijk kroost te bezitten. Hare kinderen waren haar sieraad en hare juwelen. Het is dan naar recht Oosterschen trant als ze wordt opgewekt om zich met de kinderen, die tot haar komen, te bekleeden en versieren als met een bruidsgewaad. Het aantal harer zonen zal zoo groot zijn in het eens verwoeste land, dat het land te klein wordt, terwijl daarentegen de verwoesters van Israëls land nu verre weggeweken zijn. Zions zonen zullen zeggen: De plaats is mij te nauw, geef mij toch eens wat elleboogruimte. Het behoeft zeker geen betoog dat dit nog nimmer in het verleden heeft plaats gehad, maar eerst in verband met de toekomst des Heeren zal geschieden. Het zal bij dien snellen toewas van bevolking na zoo lange verwoesting en onderdrukking wonderlijk te moede zijn. Zion wordt hier geschetst als eene moeder, die eenzaam en verlaten, van kinderen beroofd meende te zijn en nu eensklaps eene groote kinderschaar rondom zich ziet, weshalve ze peinst in haar hart en zich afvraagt wie haar al deze kinderen, die zij niet kent, verwekt en

grootgebracht heeft. Zij meende toch geheel alleen en wel in de gevangenis en slavernij overgelaten te zijn, vanwaar dan toch al deze kinderen?

Het antwoord op Zions vraag geeft God in vers 22. Hij zegt dat Hij de hand zal opheffen, d. i. bevelen, gebieden als een veldoverste in dit verband, en de banier, het veldteken zal opsteken voor het oog aller volken. Deze banier is niemand anders dan Christus zooals we uit eene vergelijking van 11:10,12 en 18:3 kunnen afleiden. Alle volken zullen tot Christus toevloeien, eerst in hun haat in den slag van Armageddon, daarna met de begeerte om door Hem gezegend te worden. Als gevolg van de geplante banier, den wedergekomen Christus, zullen de volken Zions zonen en dochteren, de Joden tot Jeruzalem wederbrengen. Wie dit niet gelooft gelieve ons te verklaren, waarom de Egyptenaars in het verleden Israël baden en met geschenken belaadden dat Israël maar mocht uittrekken. Waarom zou iets dergelijks niet op grootere schaal kunnen plaats grijpen? Israël leeft immers nog, Israëls God leeft nog en de volken, die Israël in hun midden hebben, bestaan nog. Hetzij wij dit gelooven of niet, dit zal geschieden. En niet alleen zal Israël teruggevoerd worden naar het land der belofte, maar zij zullen daar tot zoo groote eer geraken, dat de koningen der aarde hunne voedsterheeren, hunne pleegvaders en vorstinnen hunne zoogvrouwen, minnen, nurses zullen zijn. Calvijn en de meeste uitleggers meenen, dat hier het denkbeeld ingeprent wordt, dat eenmaal de hoogsten in den lande de kinderen der Kerk zullen liefhebben en verplegen en dit woord moest veelal dienst doen om den kerkstaat of staatskerk goed te praten, doch de profeet denkt hier niet aan de Kerk, maar aan het toekomstig Israël. De Kerk zal geene glorie, maar verdrukking in de wereld hebben. Het stof uwer voeten lekken wijst op de groote eer, die eens de wereldgrooten aan Israël zullen geven. Het is voornamelijk op grond van dit woord dat de Paus zich de voeten laat kussen. Hoe dwaas!

De Ondergang van Satan, Israëls Grootste Verdrukker

Verzen 24 tot 26

24. Zoude ook eenen machtige de vangst ontnomen worden, of zouden de gevangenen eens rechtvaardigen ontkomen?

25. Doch alzoo zegt de HEERE: Ja, de gevangenen des machtigen zullen hem ontnomen worden, en de vangst des tyrans zal ontkomen; want met uwe twisten zal ik twisten, en uwe kinderen zal ik verlossen;

26. en ik zal uwe verdrukkers spijzen met hun eigen vleesch, en van hun eigen bloed zullen zij dronken worden als van zoeten wijn; en alle vleesch zal gewaar worden dat ik de HEERE uw Heiland ben, en uw Verlosser, de Machtige Jakobs.

Uit eene vergelijking van vers 24 met Matth.12:29; Luk.11:21; Hebr.2:14; I Cor.15:56 is het duidelijk dat hier van de overwinning van den vreeselijken vijand van Israël, den duivel, door den Rechtvaardige, Christus, gesproken wordt. Israël wordt hier voorgesteld als de vang, de gevangene, van Satan. Satan is de overste dezer wereld,

die niet alleen alle volken verleidt en verblindt, maar ook bepaaldelijk Israël als zijn prooi gevangen houdt. Bijna alle uitleggers slaan hier den bal weder mis, doordien men het nauwe verband tusschen Satans ondergang en Israëls herstel niet ziet. Israël wordt hersteld met een vroeger nooit geldenden voorspoed en welvaart tengevolge van de opsluiting des duivels in den afgrond. Eerst wanneer de volken niet meer door den overste der wereld verleid en verblind worden, kunnen de grooten der aarde de verplegers en zoogsters van Israël zijn. Daarom volgt dit stuk omtrent des duivels ondergang zeer natuurlijk op het voorgaande, waar van Israëls groote verlossing en heerlijkheid sprake was. Satan is de sterke en wordt hier de machtige, de verschrikkelijke, de geweldige genoemd, dewijl hij als een groot roover-hoofdman feitelijk Israël en de gansche wereld tot zelfs de lijken der geloovigen in zijne macht heeft, want hij heeft het geweld, de heerschappij des doods. Wie is nu de sterkere, die kan doorbreken tot de burcht dezès rooverhoofdman en hem zijne vaten, zijne wapenen en zijn prooi ontroofen? Niemand anders is bij machte dit te doen dan onze Heere Jezus Christus. Hij zal wederkomen om de werken des duivels te verbreken en den Satan als den aartsmisdadiger te vangen, te binden en in welverzekerde bewaring op te sluiten, Openb. 20:1-10. In verband daarmee zal de Heere Jezus twisten met de twisters, de Anti-Semitische volken, van Israël. Dit geschiedt in den slag van Armageddon en dien van Gogs horden.

Uwe kinderen zal Ik verlossen. De Heere Jezus en geen andere zal Israël redden uit de klauwen des duivels en uit de kluisters der zonde en der volken. Niet de schatten van de Joodsche kapitalisten zullen Israël herstellen, noch de schijn grootmoedigheid van John Bull, maar alleen onze Heere Jezus Christus. Hij zal de volken spijzen met hun eigen vleesch en dronken maken met hun eigen bloed, d. w. z. Hij zal de volken derwijs in oorlog tegen elkander opzetten dat zij zichzelf verteren. Is het niet een onloochenbaar feit, dat de volken in de laatste jaren daar reeds druk mede bezig zijn? Was er een volk, dat in den laatsten oorlog gewonnen heeft? Niet een, ze hebben allen meer verloren dan ze hebben gewonnen. Ze hebben dus hun eigen vleesch gegeten en hun eigen bloed gedronken. En dit gruwzaam proces heeft hen niet ontnuchterd, maar zooals het hier wordt aangegeven, juist dronken gemaakt. Veilig mogen we dan besluiten, dat de verlossing van Israël zeer nabij moet zijn. Eindelijk wordt het groote hoofddoel van Israëls verlossing nog aangegeven. Het is dit, dat alle vleesch, dit sluit zelfs het dierenvleesch in, zal erkennen dat Christus Jezus Israëls Heiland en Goël en de Machtige Jakobs is.